

Но прангите, звънътъ на прангите... На сънъ
 Ме стряска и до днесъ все тоя ^{свѣтъ} пресвѣтъ звънъ
 И, сякаше мора, за гърлото ме сдавя...
 Азъ волните си дни неможахъ да забравя,
 Въвъ дупката заврътъ, съ катили наедно, —
 Където ~~дневни~~ ^{и нѣка} светъ салъ презъ едно окно
 Се вмѣкваше, ~~както да маж~~ ^{както да маж} да видя само
 По-ясно и мракътъ и ужасите. Тамо
 Разтѣхъ беше ми едничка — цели дни
 360 ~~Всѣ~~ ^{Всѣ} стѣмените изхлузгани стени
 Да впивамъ, ~~погледи~~ ^{погледи}... издраскани те бяха
 Съ безчетни надписи. Едни едвамъ личаха,
 А други сякаше отъ вчера и отъ днесъ
 Току що писани. Разпиряхъ се въ тезъ
 Тукъ въвъ зажданите за мъки преживяни;
 А тамо, съсъ игли и гвоздеи вдѣлбани,
 Цялъ поменикъ, цялъ редъ все славни имена —
 И отбелязано до всяко отъ страна:
 Тозъ еди-де убитъ, а онзи на бесило
 370 Издѣхналъ. По-натамъ какво е дома мило
 Оставилъ другъ ~~чуждъ~~ ^{чуждъ} жалеи — ~~жена, деца~~ ^{може майка, може}...
 До ~~както~~ ^{както} някой си къмъ Бога въ небеса
 Съсъ псалтикия се обръща неразбрана,
 И въ псалтикията, за смятка на Султана,
 Изтърсилъ погрѣжня, та здраве му кажи...
 Па и тавана чакъ отъ надписи гъмжи...
 Четяхъ, пречитвахъ азъ, а нещо ми въ душата
 Подказва: ето на тефтеря на съдбата!
 Лъжи душата си съсъ ^{хубави} хубави мечти,
 370 Надей се, вирувай, търпи и работи —